

ADRIAN TCHAIKOVSKY

PŘEKLAD MILAN POHL

ADRIAN TCHAIKOVSKY

JEDNOU TO VŠECHNO BUDE TVOJE

One Day All This Will Be Yours
Copyright © 2021, 2025 Adrian Czajkowski

First published in English by Solaris, an imprint of Rebellion Publishing. All rights reserved. Used under licence.
This translation is published by arrangement
with Rebellion Publishing Ltd.
www.rebellionpublishing.com

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2025
Translation © Milan Pohl, 2025
ISBN 978-80-88626-76-3 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88626-77-0 (ePub)
ISBN 978-80-88626-78-7 (mobi)
ISBN 978-80-88626-79-4 (PDF)

KAPITOLA PRVNÍ

DALŠÍ DOKONALÝ DEN NA KONCI SVĚTA.

Jako obvykle vstávám se sluncem. Na obloze ani mráček. I kdyby se zatáhlo, pořád by to byl dokonalý den, protože když farmaříte jako já, v pravý čas a na pravém místě se hodí i déšť. A samozřejmě švindluju; mám špičkové satelity pro řízení počasí, které mi neviditelně krouží nad hlavou. Ovládá je počítačový systém dost chytrý na to, aby mě porazil v pokeru, natož v šachách. Déšť, když ho potřebuju; slunce, když ne. Sníh, když rozhodnu, že přišla zima. Jak já ten drsný život venkovana miluju! Žiju tady jen se svými políčky, zvířaty a doslova tou nejlepší technologickou podporou, jakou kdy kdo vynalezl.

Nebyl jsem vždycky farmář. Musel jsem se to naučit sám, většinou tak, že jsem se prokousával nesrozumitelnými uživatelskými příručkami – *Děkujeme, že jste si pořídili robotickou mlátičku Kinhardy-Wollop model 94!* I když jsem měl k dispozici všechnen čas na světě, nejdřív jsem pochyboval, jestli se mi to všechno podaří zprovoznit. Jenže se ukazuje, že když jste dost vytrvalí a zarputilí, svépomocí zvládnete rozchodit v podstatě cokoli. Tohle místo se řídí samo. Doslova.

Rozeběhnout to mi trvalo dvacet let. Stálo to za každou chvíli. A každou chvíli, kterou jsem tomu věnoval, dokonce i tehdy, když jsem nocoval pod hvězdami a vracel se v čase plenit sklady s potravinami, abych měl co do úst, dokonce i tehdy jsem si říkal, o kolik se mám líp než za války. Já už válčit nebudu. Tenhle voják odešel do výslužby na venkov.

Jen si to přiznejme. Válčit už nebude *nikdo*. Světový mír, lidičky. Na věky věků.

Celé ráno se šťourám v traktoru. Před měsícem jsem ho zachránil z roku 1962, kdy rezivěl v nějaké sovětské stodole. Rozhodně ho neopěvjuju jako vrchol zemědělské techniky, který nikdy nic nepřekoná. Ale opravování toho starouška mě na pár týdnů zaměstnalo a je fajn mít nějakého koníčka. A musel jsem předělat jeho pohon, poněvadž nechci každé tři dny drancovat fosilní paliva z minulosti ani tady zakládat svou vlastní rafinerii. Takže mám v podstatě kouzelný traktor.

Jak říkám, trochu švindluju. Švindlování mi usnadňuje život, a nebudu se přece patlat s něčím, s čím se patlat nemusím.

Znáte ten vtip o sovětském zemědělství, vidíte? *Dotaz na Rádio Jerevan: Je pravda, že v Sovětském svazu roste obilí jako telegrafní sloupy? Odpověď: V principu ano, a místy i hustěji.* Když ten vzpurný stroj zprovozním a rozkodrcám se s ním k rýžovým polím, zase si tu starou anekdotu opakuju a můj hlas se nese nad zvlněnými lány k obzoru, aniž by ho kdy zaslechla další lidská bytost.

Valím se krajinou v tom svém sovětském svištidle se zbrusu novým červeným nátěrem, protože právě probíhá sklizeň pšenice a kukuřice. Žádné hlavy se ale nezvednou, aby se podívaly, čemu se to směju; žádné hlavy tu nejsou. V dějinách byly zhruba tři momenty, kdy zemědělská automatizace dosáhla naprosto dokonalé efektivity. Já jsem ty momenty uloupil, nanosil vychytávky sem k sobě a spoustu šťastných dní strávil tím, že jsem se snažil jejich vzájemně nekompatibilní systémy přesvědčit, aby spolu mluvily. Teď už šlapou jako hodinky. Sazení, pletí, sklizení, uskladňování, to všechno zajišťuje celá flotila strojů od velikosti komára po velikost domu. A já si díky tomu můžu renovovat starožitná zemědělská vozidla z dvacátého století a vozit se v nich se slamákem na hlavě a stéblem trávy v ústech jako správný vidlák.

Tam, kde se pasou stáda, se před publikem čítajícím jednoho robotického ovčáckého psa učím hrát na banjo. S potěšením zjišťuju, že mi to pořád moc nejde. Byla by to pěkná otrava, osvojovat si dovednosti příliš rychle, zvláště když jste na odpočinku a máte všechnen čas na světě.

Doslova všechnen čas. Můj čas; můj svět.

Pak musím nakrmit Mrzutku. Rád se dívám, jak se ke mně žene z úkrytu a slintá při tom à la Pavlov, jen co zacinkám na zvonek. Zatímco polyká svou svačinu, sám se zakusuju do obloženého chleba se šunkou a nakládanou okurkou, tím lahodnějšího, že je to moje šunka a moje okurka. Kdyby mi nevadilo jíst pořád dokola to samé, vystačil bych si s mnohem menším hospodářstvím, ale zkuste roky přežívat na vojenských přídělích; potom pestrá strava uvítáte. Letos prubnu lososy, umiňuju si; pustím se do neprobádaných vod, což znamená, že si musím pořídit člun. Nezbuďte mi než se vrátit do doby, kdy lososi ještě existovali, a nastudovat si, co s nimi vlastně dělat. Mám takový pocit, že jde o jeden z těch druhů s absurdně složitým životním cyklem, nahoru do jezer na vrchovině, pak zase dolů k moři, prostě sisyfovské lopocení. Koukám z toho velký projekt, na kterém budu spokojeně pracovat roky.

K večeru rachotím ve svištidle zpátky k domu. Motor pořád neběží tak docela uspokojivě – zní trochu nevrle – a tohle je taky fajn. Aspoň budu mít důvod zase se podívat pod kapotu a ještě se v něm trochu pohrabat. Pokud totiž dosáhnete dokonalosti, pak není od věci trochu ji znedokonalit, jinak to bude brzy nuda.

Mrzutka chce jít samozřejmě se mnou. Když jí dám nažrat, vždycky v sobě objeví náhlou náklonnost. S nadějí v očích našlapuje za traktorem až k domu a chce, abych ji pustil dovnitř, jako když byla ještě malá. Jenomže já už